

[P. Munch.]

kun se med en vis Tilfredsstillelse, og jeg vil gerne have Lov til at sige om det her, at jeg betragter Anerkendelsen af, at disse 4 Maaneder er nok, som en Indrømmelse, der en Gang givet ikke mere kan tages tilbage. Det er jo ikke blot begrundet med de Erfaringer, man mener at kunne paaberaabe sig fra forskellige andre Lande, men vi har jo ogsaa det Udgangspunkt, at i selve Krigstiden her i Danmark regnede vi med, at naar Soldater havde været 4 Maaneder til Uddannelse, indgik de i selve Sikringsstyrken som uddannet Mandskab. Men dertil vil jeg føje, at hvis man vil opgive denne Forestilling om, at man skal have et vist Antal Heste i Hæren, som man skal uddanne Mandskab til at arbejde med og have Mandskab til at passe, vil man utvivlsomt ved de motortrukne Afdelinger og i det hele taget paa alle de forskellige Omraader kunne indskrænke Tjenestetiden til det samme som for Fodfolkets Vedkommende og derved baade spare Penge og tilvejebringe en Ligelighed i Modsætning til den store Ulighed, der nu findes. Og man maatte vel da ogsaa kunne komme til en Løsning af Spørgsmaalet om Befalingsmandseleverne, saa at man ikke længere skulde se dette, at et stort Antal unge Mennesker imod deres eget Ønske, fordi de anses for særlig flinke Folk, tvinges til en ganske uforholdsmæssig lang Tjenestetid i Modsætning til deres Kammerater.

Med Hensyn til Tjenestetidsreglerne vil jeg dernæst rette et Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister om nogle Slutningsbestemmelser. Den højtærede Minister nævner nu to Tilfælde, hvor der kan afviges fra de almindelige Regler. Det ene Tilfælde er under Krig og truende Krigsfare, og det andet er under særlige Omstændigheder. Hidtil har der staaet noget lignende som dette om de særlige Omstændigheder, men derved har man oprigtigt talt altid tænkt netop paa Krig og truende Krigsfare. Naar man nu deler det i to Grupper, vil det saa sige, at i langt flere Tilfælde og paa meget svagere Grundlag, end der hidtil har været Tale om, vil man kunne afvige fra Regelen, holde Soldater længere inde, genindkalde og i det hele taget foretage en saadan Udvidelse? Eller hvad er Meningen med, at man i Fremtiden vil skelne paa denne Maade?

Dernæst et Ord om den uligelige Behandling af de forskellige Befalingsmandsgrupper. Hvis ærede Medlemmer ser paa de Tabeller, hvor det gøres op, hvordan de forskellige Korps af Befalingsmænd i Fremti-

den vil være stillet, vil De lægge Mærke til, at for Officerernes Vedkommende foregaar der praktisk talt ingen Nedgang, i alt Fald ikke naar man regner det Antal med, der skal knyttes til Flyvevæsenet, og som holdes udenfor Nummer. De bliver ved at være op imod 450 ved Hæren og omkring ved halvandet Hundrede ved Flaaden. Naar man derimod kommer til Officiantkorpset, foregaar der en meget, meget stor Indskrænkning, for Hærens Vedkommende fra saadant noget som 600 til omkring 340, saa vidt jeg kan regne ud, for Flaadens Vedkommende fra omkring 300 til ca. 140. Det er jo en meget stor Forskel, der er i Behandlingen af de to Grupper, og det har da ogsaa indenfor Officiantkorpset vakt en meget betydelig Misstemning. Nu ser jeg saa, at man tænker sig at erstatte en Del af Officianterne med de saakaldte Vagtmestre, af hvilke der til Tjeneste sammen med Sergenter skal være — tror jeg — 85 mere, end Tilfældet nu er. Jeg har ikke noget imod denne Vagtmestertitel, jeg husker den fra Gøngehøvdingen, og den har altid forekommet mig ganske tiltalende, men jeg føler mig ikke overbevist om, at Stillingen vil blive af en saa hensigtsmæssig Beskaffenhed, at den ganske svarer til den smukke Titel. Det har allerede været nævnt her i Dag, at det vil blive et ejendommeligt Forhold for disse Mennesker, der vel gennemgaaende er noget over 20 Aar, at de foreløbig skal anvende 4—5—6 Aar paa deres militære Virksomhed, og saa er det forbi, saa skal de ud og bryde sig en Bane paa et andet Omraade. Jeg ved ikke, om den militære Uddannelse, de faar i disse Aar, er saa værdifuld i det civile Liv, at man virkelig kan vente at faa nogen til det, undtagen netop i en saadan Arbejdsløshedsperiode som den, vi har nu, eller man maaske kan faa nogle, der har en ganske særlig Forkærlighed for dette Arbejde. Jeg anser det dog for tvivlsomt, om der vil vise sig at være tilstrækkelig mange saadanne.

Det er ogsaa mit Indtryk ved en foreløbig Gennemgang af de forskellige Lønningsbestemmelser, at medens disse i det store og hele er gunstigere for Officererne end den nugældende Lønningslov, er de ikke saa lidt ugunstigere for Officianter paa forskellige Punkter og for Flaadens faste menige, idet, saa vidt jeg kan forstaa Bestemmelserne om Sotillæg og lignende nu kun opretholdes for Officererne, medens de hidtil har været anvendt for alle de forskellige Grupper af Tjenestemænd. Men ogsaa paa dette Punkt vil vi kunne faa Forklaringer, Lønningsudvalget vil jo faa Lejlighed til at trænge nærmere ind i Forholdene. Jeg kunde